

Strhující příběh o lásce, vášni a minulých životech

OSUDOVÁ ŽENA

RENÁTA
NÁZLEROVÁ

OSUDOVÁ ŽENA

RENÁTA
NÁZLEROVÁ

OSUDOVÁ
ŽENA

Original title: Osudová žena
Copyright © Renáta Názlerová, 2022
Cover design © Pavlína Černá, 2022
Cover illustration © Mercury Grenn, Kate Macate / Shutterstock

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2022
Translation © Hedvika Mojžíšová, 2022

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka a korektorka Marie Henzlová

První elektronické vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému
nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými,
mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky
bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-419-4 (epub)
ISBN 978-80-7546-420-0 (mobi)
ISBN 978-80-7546-421-7 (pdf)

Román je inspirovaný skutečnými historickými postavami a událostmi.

Věnuji ho nejdůležitější ženě mého života, mojí mámě, která přečetla všechny moje knihy. Tohle je první, kterou už si nepřečte.

Ještě nikdy jsem neměla tak bolestivé a těžké období, jako byly chvíle, kdy vznikal tento román. Proto bych chtěla poděkovat všem přátelům, kteří mi pomáhají, podporují mě a věří mi.

Speciálně bych chtěla poděkovat Olivierovi Dumontelovi, mému dlouholetému učiteli francouzštiny, který se stal mým přítelem. Děkuji mu nejen za nekonečnou trpělivost, ale i za inspirace, které od něho dostávám. Některé z nich najdete i v této knize.

Et je souhaiterais particulièrement remercier Olivier Dumontel, mon professeur de français de longue date, qui est devenu mon ami. Je le remercie non seulement pour sa patience sans fin, mais aussi pour les nombreuses inspirations que je reçois de lui. Vous en trouverez notamment quelques unes dans ce livre.

1

Cyril a Jiří se znali už dlouho, studovali spolu medicínu, spolu se rozhodli pro specializaci psychiatrie a později si otevřeli i společnou praxi. Časem se jejich cesty rozešly, ale oba zůstali věrní svojí profesi, dobrému koňaku a pravidelným společným posezením v doutníkovém klubu.

„Byl bych ti zavázaný, kdyby sis ji přebral,“ začal pracovní téma Jiří. „Pracuji s ní téměř rok, a výsledek veškerý žádný.“

Cyril si labužnicky potáhl z doutníku, vyfoukl a zamýšleně se usmál. „Mám tomu rozumět tak, že ses do ní zamiloval, nebo ona do tebe? Nebo jsi narazil na psychiatrický oříšek, který nedokážeš rozlousknout?“

„Přitažlivá je, až nebezpečně. Ale je tak neuvěřitelně tvrdá, nepřístupná, arogantní a cynická, že to svět neviděl.“

Cyril se zasmál: „Tak to ti pěkně děkuji, že mi chceš na krk hodit nějakou asociální mrchu.“

Jiří nesouhlasně zakroutil hlavou. „O to právě jde, že taková není. Myslím si to, ačkoliv se mi ji nikdy nepodařilo přivést k upřímnosti. Je v ní něco, co je nesmírně magnetizujícího. A abych nezapomněl – je nadprůměrně inteligentní. Ale já jsem vyčerpал všechny možnosti a byl bych rád, kdybys jí pomohl, jestli to dokážeš. Vždyť víš, těmi svými *metodami*.“

I to byl jeden z důvodů, proč si po nějaké době oba psychiatři rozdělili praxi. Cyril se totiž rozhodl jít jinou cestou, ne cestou hromadného předepisování léků. Neměl pacienty, ale klienty, a ty si vybíral. Věnoval se zároveň praxi i výzkumu v oblasti hypnózy a regresních terapií. Jako vdovec, dokonce bohatý vdovec – za což vděčil svojí manželce a ta zase rodičům, kteří v restitucích získali majetky za miliony – měl svoji práci už jen jako koníčka. Jinak si užíval všeho, co život nabízel, sport, cestování, pohodlí. Mohl o sobě klidně prohlásit, že je atraktivní čekatel na šedesátku, ačkoliv vypadá maximálně na čtyřicet pět. Ženy si mohl opravdu vybírat. A přece to nedělal. Ne že by nedokázal ocenit a neuměl si vychutnat i tuto stránku života, ale razil teorii, že když už, tak to musí být něco mimořádného. Radši jedna, co stojí za tisíc, než tisíc, ze kterých ani jedna nestojí za nic. A takovou jeho aktuální přítelkyní a spřízněnou duší byla Ester.

„Jak se ta nedobytná paní jmenuje?“

„Je to inženýrka, a má ještě nějaké ty moderní tituly, asi tři. A její jméno je Anna Jakobovie.“

„Zní to obyčejně,“ konstatoval Cyril. Po chvíli dodal: „Podle toho, co říkáš, ona o žádnou změnu nestojí, tak proč se snažit?“

Jiří pokýval hlavou, tentokrát souhlasně.

„Ono je to tak, že na terapie ji přihlásil její zaměstnavatel. Je to auditorský mezinárodní koncern a ona je tam vysoce postavená manažerka. Údajně je ve svém

oboru skvělá, ale vztahy má katastrofální. Každého půl roku jí musí sestavovat nový tým. Nikdo s ní nevydrží.“

„Jak může být výborná v práci, a přitom je disociální?“ zajímalo Cyrila.

„To je to. Posílají ji do nejproblematictějších podniků, které je potřeba restrukturalizovat. Do půl roku dokáže všechno zmapovat a spustit nový režim. Z neziskových, firem před úpadkem najednou udělá funkční a ziskovou firmu.“

„Předpokládám, že za cenu propouštění a snižování nákladů, včetně snižování platů,“ doplnil ho Cyril.

„Asi ano, ale ona firmy nelikviduje, jen je reprofiluje.“

Cytil dopil koňak, doutník nechal samovolně dohořet.

„Podívám se na to. Ale zázraky nečekej. Jestli jsi s ní nepohnul ty, sotva se to podaří mně. A mimochodem, má nějakého životního partnera?“

„Co myslíš?“ odpověděl Jiří na otázku otázkou.

Potom si už jen vyměnili chápavé pohledy. Oba věděli, že inteligentní a krásné ženy jsou obvykle samolibé – sotva připustí, že by někdo mohl být hoděn nevýslovného štěstí být jejich partnerem.

Cytil si večer otevřel láhev červeného, nalil si do sklenky a zahleděl se přes skleněnou stěnu na terasu a do zahrady, která byla jeho pýchou. Starali se o ni profíci, stejně jako o bazén a vířivku. I na uklízení měl hospodyně – dokonce si najímal i profesionálního kuchaře, který mu jednou týdně navařil a připravil do mrazáku

stravu na celý týden. Opravdu si nemohl na nic stěžovat. Na nic materiálního. A přece měl někdy pocit prázdnoty. Zesnulou manželku nade všechno miloval a její odkaz byl cítit v celém domě. Obrazy, fotografie, různé drobné předměty, které měla ráda.

Byly okamžiky, kdy začínal mít dojem, že ho už přestává bavit i práce, že v té sféře nemá co dokázat, je to rutina, vždy dřív nebo později přijde očekávaný výsledek. Sám sobě kladl otázku, zda ho ještě může v životě něco překvapit, z čeho by mohl mít skutečnou, nefalšovanou, dětsky upřímnou radost.

2.

Anna cupitala ve vysokých lodičkách příletovou halou k východu z letiště. Očekávat ji měl řidič s limuzínou, kterou si najímala vždy, když přicestovala do Vídně a potřebovala se dostat do svého bratislavského bytu. Táhla za sebou středně velký kufr, ve kterém se skrývaly nákupy z londýnského obchodního centra Harrods. Za jiných okolností by se nemohla dočkat příležitosti, až si bude moct navléknout hříšně drahé, ultra úsporné, dokonale jemné spodní prádlo. Na to mušelínové šaty, které dokázaly při chůzi okolo těla vát jako podvečerní mořský vánek. Radost z práce i z nákupu jí kalil fakt, že její šéf Robert Farow-Smith s ní měl opět nepříjemný rozhovor. Při své intelektuální a rozumové kapacitě si pamatovala doslova všechno, co řekl, hlavně závěrečná slova.

Řekl jí: „Jste vynikající, nejlepší. Ale k čemu mi je dobrý pracovník, který nedokáže vytvořit dobrý tým? Opět na vás přišlo několik stížností, Anno, a já už ztrácím trpělivost. Dostala jste volnou ruku na všechno, i na výběr svých lidí.“

„Stěžoval si můj slovenský tým?“ chtěla vědět.

„Ano, i odtud přišly stížnosti, že je ponižujete a depotáte úkoly v termínech, které nemohou stíhat. Abychom

si rozuměli, je mi jedno, jak dosahujete výsledků, opravdu je mi to jedno. Ale nechci slyšet stížnosti. Skandály si nemůžeme dovolit.“

Anna věděla, že její šéf si potrpí na status *přítele královské rodiny a váženého člena nejvyšší britské společnosti*. Vlastně mu byla vděčná za příležitost, kterou dostala v době, kdy pro ni Slovensko už začínalo být malé. Právě on ji osobně přijal, když poslala svůj životopis v naději, že se bude umět uchytit i někde jinde než doma.

„I u nás máme svobodu, lidé mohou projevit svůj názor a klidně ho veřejně šířit,“ pokusila se o interpretaci svého názoru, který měl ve skutečnosti znamenat asi tolik, že je jí srdečně jedno, co si kdo myslí, a dokonce i to, kde a před kým si to myslí.

„Drahá,“ obrátil se na ni Farow-Smith, „na světě neexistují peníze, které by mohly nahradit ztrátu mého dobrého jména. A moje dobré jméno závisí i na těch posledních v našem konglomerátu. Věřím, že jsem se vyjádřil jasně.“

Potom ji anglicky vroucně políbil na obě tváře a odešel z jednací místnosti.

Anna věděla, že je to zdvižený prst. A proto se teď cítila rozmrzele. Nastoupila do limuzíny, do mobilu vyťukala zprávu: *Večer tě teda čekám.*

Steward Frank byl mladší než Anna nejméně o patnáct let, ale on to nevěděl. Annu obsluhoval na palubě letadla už několikrát, ale teď se mu podařilo ukořistit její

telefonní číslo a vzápětí přišlo i pozvání k ní domů. Na pobyt v Bratislavě měl dvacet čtyři hodin, a tak nabídku na společně strávenou noc přijal bez zaváhání.

„Klidně si dej před odchodem sprchu,“ poznamenala chladně Anna po dvouhodinovém maratónu, při kterém se jejími vzdechy naplňoval celý byt. Vstala a z načaté láhve si nalila plnou sklenku vína.

Franka to překvapilo. „Myslel jsem si, že zůstanu do rána.“

„Tak to sis myslel špatně. Já mám zájem výlučně o sex.“

Frank, ještě stále dobře naladěný výjimečným zážitkem, se slastně protáhl v naději, že je to možná z její strany jen hra.

„Nevěřím, že tak vášnivá bytost se spokojí s dvouhodinovou. Navrhuji, abychom si odpočinuli a dali se znovu do práce, co ty na to?“

Anna už přešla k terase. Pootevřela balkon a zahleděla se na střechy okolních domů. Frank byl další z řady jejích milenců. Na to, aby k ní dostal pozvání někdo opakovaně, musel být výjimečný. A dobře stavěný. Tak moc jí záleželo na tom, aby muži, kteří měli to potěšení, že se s ní milovali, byli krásní, vysocí, štíhlí, vysportovaní a mladí. A aby měli způsoby. Nic víc nechtěla. Nepotřebovala mluvit. Potřebovala jen rozkoš a potom rychlý, bezproblémový odchod dotyčného.

„Zítřka mám důležitou schůzku. Potřebuji se vyspat. Bylo to fajn. Číslo na sebe máme. Jdu teď na balkon. Až budeš odcházet, zabouchni za sebou dveře.“

Potom se posadila do měkkého křesla a zachumlala se do deky, kterou měla vždy připravenou. Popíjela a doufala, že tenhle okouzující mulat brzy vypadne a ona se bude moct vrátit do peřin. Aby ještě pár hodin před setkáním s dalším, *jakože terapeutem*, vypadala co nejlépe.

V myšlenkách se znovu vrátila k rozhovoru s panem Farow-Smithem. Kdyby nebylo luxusu, který jí tato práce přinášela, na žádné terapie by nechodila. Bylo to zbytečné. Jen dotěrné otázky, a namísto toho, aby dostala nějakou odpověď, přicházela další otázka. Všeobecně považovala psychiatrii za pavědu a psychiatry spíš za šarlatány s titulem než za seriózní odborníky. Ale co se dalo dělat, její big boss na tom trvá a ona chtěla ukázat dobrou vůli. Zároveň chtěla vědět, zda má někdo recept na to, jak jiné přinutit, aby ji měli rádi a brali takovou, jaká je. Ne že by jí na tom záleželo, ale kdyby se něco takového podařilo, jistě by jí to zjednodušilo práci a dosahování neskromných cílů.

3.

Cyril si až teď uvědomil, že má schůzku s onou Annou Jakubovie. Znovu se rozhlédl po svém šatníku a černé klasické kalhoty vyměnil za světlé přiléhavé rifle. Namísto šedivé košile si vzal bílou plátěnou, volnou a vzdušnou, která byla na léto podle něho nejlepší volbou. Sám si položil otázku, proč to udělal. Proč se právě dnes obléká do práce jinak než obvykle. Připustil, že je to možná proto, že přijde osoba, kterou jeho kolega označil za neopracovaný drahý kámen. Hrubý, drsný, ale někde uvnitř prý krásný. Má to být žena, jakou ještě v ambulanci neměl. Tak i on bude jiný.

Když se otevřely dveře a vstoupila dovnitř, musel připustit, že přišla krásná žena, dobře stavěná, vysoká, s úzkým pasem, plnými boky i prsy, podobně stavěná jako kdysi Sophia Loren. Ztělesněná smyslnost.

Ještě stihl zaregistrovat elegantní kostým, sukně jí provokativně obepínala stehna a končila těsně pod koleny. Sako bylo tak přiléhavé, jako by to byla její druhá kůže. A nad knoflíky čněla pověstná čárka smyslnosti, která určovala hranici mezi pravou a levou částí hrudníku. Musel se usmát, nikdy totiž nezareagoval pudově. Rychle se ale vzpamatoval a vykročil jí naproti. Podal jí ruku a představil se:

„Cyril Rýha, vítejte.“

Ona mu ale ruku nepodala. Jemně nadzvedla bradu, bleskově si ho přeměřila.

„Vypadám jako slepá? Vaše jméno jsem si přečetla na dveřích.“

Potom se ohlédla okolo sebe.

„Kam se můžu posadit?“

Cyriovi se ústa zkřivila do úsměvu. Čekal leccos, ale takovou drsnou noblesu určitě ne. Rukou ukázal na jedno ze dvou křesel stojících proti sobě.

Anna se posadila, dala si nohu přes nohu, a tak si všiml, že ačkoliv venku už probíhalo léto s intenzivními slunečními dny, žena proti němu má silonky. Věděl, že to patří k dobrému tónu. Teď měl konečně čas podívat se jí do tváře. Ta byla až nepřirozeně symetrická. Da Vinci by plesal nad takovým zosobněním zlatého řezu. Obočí se klenulo nad očima hnědýma jako hořká čokoláda, řasy lemovaly oko jako umělecká pasparta. Na to, aby byly vidět lícní kosti, nepotřebovala makeupové zázraky. A rty? Klidně by s nimi mohla dělat reklamu na nejdražší rtěnky.

Cyril byl ale profík. A ačkoliv se neubrání rychlému hodnocení nové klientky, věděl, že se musí chovat pragmaticky. A to také udělal.

„Můžete mi, prosím, říct svoje jméno?“

Anna si tlumeně vzdychla.

„To jako vážně? Vážně se budete se mnou bavit touto formou? Nevím, kolik stojí hodina vašeho času, ale

mého téměř tisíc eur. Jestli ho míníte trávit tímto stupidním způsobem zkoumání mých kognitivních schopností, nevím, zda si budeme rozumět.“

Kdyby to nebylo nevhodné, Cyril by se určitě zasmál. Často se totiž nevidí, aby byl někdo tak drzý, sebevědomý a zároveň zranitelný. Ano, zranitelný. Stačily první minuty a Cyrilovi bylo jasné, že přišla se srdcem plným strachu.

„Ale stejně vás moc pěkně poprosím, abyste se mi představila. Jestli máte dojem, že vaše jméno není postačující informací, můžete klidně dodat cokoliv, co považujete za důležité, abych to věděl.“

Z kabelky si vyndala elektronickou cigaretu.

„Tady se nekouří, Anno“, poznamenal.

Opět mu věnovala pohrdavý pohled, ale cigaretu vrátila do kabelky.

„Kromě mého jména, které už dávno znáte, byste měl vědět i tohle. Jsem tu jen a jen proto, že si vážím svého šéfa. Je to muž, který v životě hodně dokázal. A nebýt jeho přání, nikdy bych služby někoho, jako jste vy, nevyhledala. Nemyslím si totiž, že byste mi mohl říct cokoliv, co nevím.“

Cyril se na ni soustředěně zahleděl. A mlčel. Čekal, jak dlouho to vydrží. Kdokoliv jiný by už po pár vteřinách znervózněl a drtivá většina klientů by už po minutě tak soustředěného pozorování začala sama od sebe vyprávět.

Ale ona ne. Vyměnila si nohu za nohu, mírně se zavrtěla, aby se jí sedělo pohodlněji, a opětovala mu

soustředěný pohled, ale s mírně zvednutou bradou, aby aspoň tak demonstrovala svoji nadřazenost.

Po půl hodině mlčení se přece jen ozvala.

„Bude to dnes všechno? Nebo mě oblažíte ještě nějakou jinou nekonvenční metodou psychoanalýzy.“

„Slyšela jste už o regresní hypnóze?“ zeptal se.

„Děkuji, nemám zájem štourat se ve svém dětství a dospívání,“ odpověděla lakonicky.

„Nemám na mysli návraty do dětství tohoto vašeho života.“

Anna zpozorněla.

„Ne? A co byste chtěl zkoumat?“

„Vaše minulé životy,“ odpověděl klidně a sledoval její reakce.

Na zlomek vteřiny se zamyslela.

„Pozoruhodné. Problém je, že já takovým trikům nevěřím.“

„A čemu věříte, jestli se smím zeptat?“

„Sobě. Jen a jen sobě.“

„Neptal jsem se komu věříte, ale čemu.“

Znovu zpozorněla. Vypadalo to, že přinejmenším v rétorice je tenhle zvláštní terapeut zdatný. Byla to její doména, ona měla jazyk jako žiletku a reakce rychlé jako vystřelený šíp.

„Nejdřív vám řeknu, čemu nevěřím. Nevěřím, že vy nebo kdokoliv vám podobný dokáže změnit, co člověk utváří. Tohle jsem já. A jsem se sebou absolutně spokojená.“

„V tom máte pravdu, člověk se může změnit jedině sám. Občas mu v tom můžou pomoci lidé jako já. Ale rozhodnutí, že podstoupíte změnu, můžete udělat jedi- ně vy.“

A bylo to venku. Cyril věděl, že s touto ženou se právě pustil do první konfrontace.

„Hra se slovy,“ chtěla ho odbýt. „Já nevidím jediný dů- vod, proč bych na svém životě, a když tedy chcete – i na sobě, měla cokoli měnit. Můj život mi absolutně vyho- vuje. Mám všechno, po čem jsem kdy mohla toužit.“

„Proč tedy váš zaměstnavatel trvá na absolvování psychologických terapií? Když jste tak dokonalá, co ho mohlo popohnat k tomu, že vám objednal terapie za víc než deset tisíc eur?“ Informaci o svém honoráři Cyril po- užil záměrně. Nemohl si totiž nevšimnout, že si nejen potrpí na luxus, ale peníze používá jako měřítko důleži- tosti úspěchu.

„Tolik?“ Anna byla opravdu překvapená. „No co, může si to dovolit a asi mu za to stojím.“

„Zkuste se vrátit k tématu. Proč to chce? Proč vám to všechno platí? Proč si myslí, že nás potřebujete? Mám na mysli nás – psychiatry.“

Anna se postavila, což byl pro Cyrila jednoznačný sig- nál, že se musí postavit i on. Věděl velmi dobře jakou hru s ním hraje. Ten, který stojí, přebírá dominanci nad se- dící osobou.

„Asi se pan Farow-Smith přepočítal. Možná mu pora- dím, ať mi najde nějakého terapeuta v Londýně.“

„Nezáleží na tom, jak dlouho budete terapii odkládat. Jednou ji absolvovat musíte. Jste totiž ztělesněním absolutní úzkosti, ale ta nepramení z rozumu. Je ve vás hluboko uložená. Možná už po staletí.“

„Úzkost? Jaká úzkost?“

„To by bylo potřeba zjistit, protože máte i sílu, a energii, ale jako byste nevěděla, co si s tím počít.“

Z Anny vyšel zvuk připomínající cosi jako „*pch*“.

Přesto ale Cyrilovi nemohlo ujít, že i do třetice se mu ji podařilo zaskočit.

„V každém případě,“ pokračoval, „mají naše budoucí setkání smysl jedině v tom případě, když mi budete důvěřovat.“

Anna se zatvářila soustředěně.

„Kdybych důvěřovala jiným tak jako sobě, nota bene mužům, věřte tomu, že dnes sedím někde v panelákovém bytě bez balkonu, počítám, kolik mi zbývá do výplaty, a potají pijí laciné víno z krabice, abych se nezbláznila z vlastního života.“ Otočila se a vypochoďovala jako královna.

Cyril se za ní ještě pár minut díval, dokonce i tehdy, kdy už vycházela z budovy. Bylo mu jasné, že je to osoba nanejvýš problematická, osobnost plná protikladů. A zřejmě, aspoň tak si to v tu chvíli vysvětloval, se rozhodla přiklonit k jedné části spektra svého já a držet se ho, aby nezažívala muka rozpolcenosti.

Věřil, dokonce byl přesvědčený, že se vrátí. A to si přál. Prozkoumat nevědomí a zažitě kódy minulých životů by

bylo právě v takovém případě pro něho víc než zajímavé. Byla by to studie toho, jak se programuje univerzální kód ženy.

Anna, ačkoliv se tvářila suverénně, po setkání s terapeutem Cyrilem vnímala silné vnitřní vibrace. *Normálně mě rozhodil*, připustila. Zamířila do kavárny v nejlepším bratislavském hotelu. Jako obvykle vzbudila pozornost. Ona si ale přítomných mužů nevšímalá. Posadila se, objednala si sklenku suchého bílého vína, v mobilu si zapnula data, natukala slovní spojení *regresní hypnóza*, a ponořila se do čtení.

4.

Cyril připravil šachovnici a z vinotéky vyndal láhev červeného. Čekal kamaráda Jiřího. Každý první pátek v měsíci si dávali u něho partičku šachu. Při dobré večeri probrali nejprve pracovní věci, konzultovali své případy, nejednou se i pohádali. Jiří zastával post tradičního psychiatra s klinickou praxí. Denně řešil přepracované střední manažery a ředitele velkých podniků s psychopatickými sklony. Ženy, které podlehly alkoholu, a muži, kteří podlehli závislosti na pornografii. Občas se vyskytly nějaké úzkosti, deprese, strachy. Poměrně často mu pod ruce přicházeli neúspěšní sebevrazi, raritou byly skutečné psychiatrické diagnózy jako bipolární porucha, poruchy osobnosti, úchylky rozmanitých stupňů nebezpečnosti. Někdy i trochu záviděl Cyrilovi, že se soustředil jedním směrem a mohl se mu naplno věnovat. Jeho kamarád nebyl odkázaný na to, aby denně vyřídil aspoň patnáct pacientů, aby si od zdravotních pojišťoven mohl inkasovat dost na provoz ambulance. Cyril si vybíral, bral maximálně jednoho pacienta denně, a když se mu nechtělo, nemusel pracovat i týden. Z tohoto úhlu pohledu ho považoval za úspěšnějšího.

„A co paní Jakobovie, už u tebe byla?“ zeptal se, když Cyril uklízel ze stolu. Co jiného můžou udělat dva chlapi,

když se chtějí navečeřet? Pořádně silné steaky a mísu tenkých hranolek tak velkých, že by se daly považovat za chipsy. Je to rychlé vaření, nezůstane moc nádobí a všem chutná.

Cyril měl nádobí uklizené raz dva. Pozval kamaráda, aby se přesunuli do obýváku, kde bylo příjemných dvacet dva stupňů díky puštěné klimatizaci. Uvelebili se ve vysokých sametových křeslech a Cyril přitáhl stůl se šachovnicí. „Na co ses to ptal?“

Jiří dobře věděl, že ho jen napíná, ví, jak zněla otázka. A dobře věděl i to, že je zvědavý.

„Ptal jsem se na paní Jakubovie, a protože vidím, jak se směješ pod vousy, předpokládám, že jsi už zažil, čeho je schopná.“

„Zažil. Vtipná dáma. Má větší sebevědomí než Bratislavský hrad.“

„Co na ni říkáš?“

„Co? Unikátní exemplář.“

Jiří udělal první tah figurkou. „Vyšachovala tě hned v prvním kole?“

Cyrila metafora pobavila. „Pokoušela se. Divím se, že jsi ji mohl mít téměř rok v péči, že ti nezdrhla po prvních deseti minutách.“

„Nikdy jsem s ní nešel do sporu, abych jí tak nedal příčinu skončit spolupráci. Nikdy jsem na ni netlačil. Chodila jen proto, aby svému šéfovi mohla oznámit, že se sezení zúčastňuje, ale ve skutečnosti nikdy neměla zájem o seriózní pomoc, věděl jsem to.“

„A přitom potřebuje pomoc,“ poznamenal Cyril.

Jiří byl rád, že se rozhodl správně. I on považoval Annu za zvláštní případ.

5.

„Vážení, nebudu teď řešit, kdo se choval tak uboze, že žaloval v Londýně jako malé dítě. Teď dávám možnost tomu, kdo v týmu není spokojený, aby se sbalil a opustil naše řady. Když to udělá, dostane slušné odstupné. Jestli to neudělá a po tomto okamžiku se ještě jednou zopakuje to, co se stalo, garantuji vám, že skončíte všichni. Zřejmě není potřeba, abych vám připomenula, jaká suma vám chodí každý měsíc na účet, v jakých autech jezdíte, a jaké dovolené si díky této práci můžete dovolit.“

Tým Anny Jakubovie tvořilo dvacet mladých a mimořádně schopných lidí, které si průběžně vytipovala už během jejich studia na ekonomické univerzitě. Paralelně se studiem je připravovala na práci v koncernu, který zastupovala. Bylo o ní známo, že to, co jiní dělají rok až dva, ona udělá za půl roku. Měla svoji metodiku. Do podniku, který jí byl přidělený, poslala skupinu deseti svých lidí. Ti vybírali všechna data, která definovala. Ta potom spolu s druhou desítkou kolegů vyhodnocovali prostřednictvím různých softwarů, které byly její autorskou prací. S takto sesumarizovanými daty potom cestovala na místo určení. A v průběhu třech měsíců nastavila všechny procesy, dodala seznam změn, které je potřeba udělat. Koho je třeba propustit, koho přemístit, jak upravit platy, jak nastavit obchodní politiku, jak

reprofilovat výrobu či zaměření firmy. S kým spolupracovat, s kým ne. Zda zůstat na aktuálním trhu, nebo se poohlédnout po nových trzích. A jestli ano, tak po kterých. Samozřejmě, taková opatření nikdy nebyla populární, proto měla několikrát i svoji ochranku. Ať to bylo cokoliv, nikdy nebyla osobní, vždy byla tvrdá, bez špetky empatie nebo soucitu. Uklízela nekompromisně, ale efektivně.

Z jejího týmu se přece jen někdo ozval. Byl to Denis, právě jeho považovala za svoji pravou ruku.

„Jediný problém, který máme, je, že s námi jednáte jako se spotřebním materiálem.“

„To říkáte zrovna vy, Denisi?“ překvapilo ji to. Dost ho preferovala a ze všech ostatních měl díky tomu nejvíc benefitů. Čekala, že pochopí, že je to dráždivé – je v tom započítaná i taxa loajality.

„Říkám to já, protože ostatní se vám to neodváží říct.“

Anna s přehledem ignorovala téma, které sama otevřela. Na Denisovu poznámku nezareagovala ani mrknutím oka. Otočila hlavou směrem, kde stála většina, a lakonicky poznamenala: „Byli byste tak laskaví, a pokusili se udělat dnes i něco smysluplnějšího než se spolčovat v nějaké podzemní odborové organizaci?“ Nebylo nutné říkat víc – všichni tiše odkráčeli ke svým laptopům jako malé pracovitě myši.

„A vy pojďte se mnou,“ vyzvala Denise. Jen co zavřela dveře od kanceláře v nejvyšším, 18. poschodí, začala úplně bez obalu.

„Mám tomu rozumět tak, že odcházíte?“

„Ne, neodcházím. Aspoň bych nerad. Jen mně i ostatním vadí způsob, jakým s námi pracujete.“

„Konkrétně?“

„Jednáte s námi jako se sluhy, jste neuvěřitelně nadřazená.“

„Nebude to tím, že jsem vaše nadřízená?“ skočila mu do řeči.

Denisovi nebyl tento způsob diskuse ani trochu příjemný. Ale chtěl docílit aspoň nějakého zlepšení, i za cenu případného vyhazovu.

„Jde o to, že vy nikdy nepozdravíte, málokdy odpovíte. A nevíme, zda vůbec máte ve slovníku slovo prosím. Ale co je nejhorší, nerespektujete naše soukromí. Víte například, že moje přítelkyně je už mojí manželkou a že čekáme dítě? A že když mi voláte v noci ve dvě, že to neprospívá našemu vztahu? Já například chodím do kostela. Vždy v neděli. Víte, kolikrát jste mi už volala v této době? A trvala jste na tom, že musím okamžitě někam jet a okamžitě něco udělat?“

Anna ho poslouchala, ale už jen na půl ucha. Takové naříkání často poslouchala od lidí, kteří s ní dělali. Nikdy se jí to nechtělo vysvětlovat, rovnou se s takovou osobou rozloučila. Teď se ale rozhodla, že udělá něco jinak. Zkusí aspoň něco vysvětlit.

„Podívejte se, pracujeme pro Ameriku, Asii, dokonce jsme už udělali svoji práci i na Novém Zélandu. Je nezajímavá, kolik je u nás hodin. Dokonce ani to, jestli vy